

продукції та стану кон'юнктури ринків агропродукції, в першу чергу задоволення продовольчого попиту.

В умовах потреби України в 1,8 млн т цукру в 2013/2014 маркетинговому році було вироблено лише 1263 тис. т цукру з цукрових буряків, проте в країні були значні перехідні запаси продукту (2011 і 2012 рр. були профіцитними щодо балансу виробництва-споживання цукру), тому дефіциту солодкого продукту для продовольчих потреб не було. В сезон 2014-2015 рр. очікується виробити в Україні не менше 1,6 млн т бурякового цукру.

Разом з тим виробництво біоетанолу з солодких коренеплодів потребує виведення спеціальних сортів цукрових буряків найбільш придатних для переробки на етанол, розробки вітчизняних технологій безпосередньої переробки буряків на спирт або їх придбання за рубежем, значних капіталовкладень.

В структурі енергетичного балансу України переважали традиційні види палива, зокрема імпортований природний газ та нафтопродукти, що негативно впливає на рівень енергетичної безпеки держави, конкурентоспроможність вітчизняної продукції та стан навколишнього природного середовища. А тому важливим завданням, яке стоїть перед країною, є запровадження, в тому числі в цукробуряковій галузі, інноваційних проектів шляхом її диверсифікації – розвитку біоетанольного виробництва.

Література:

1. Шпичак О.М., Стасіневич С.А., Куць Т.В. та ін. Економіко-організаційні засади виробництва біопалива як напрям оптимального вирішення енергетичних та продовольчих проблем в Україні / За ред. О.М.Шпичака. – К.: ЗАТ «Ніч лава», 2011. – 410 с.
2. Навратил З. Производство биоэтанола на сахарном заводе в Чехии.– Цукор України, № 6, 2006.– С.4-5.
3. Стасіневич С.А.Цукрові буряки: цукор і біоетанол (поєднання вирішення продовольчої та енергетичної проблем) // Науковий вісник Національного університету біоресурсів та природокористування України. – К.: НУБіП України. – 2009, № 141. – С.313-320.

УДК 338. 242:621.311

І.В. Міняйленко, ст. викладач,
А. І. Жупина, студент
Полтавський національний технічний
університет імені Юрія Кондратюка

ЕНЕРГЕТИЧНА СТРАТЕГІЯ УКРАЇНИ ЯК ОСНОВА СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ РЕГІОНУ

Наша країна досить багата природними ресурсами, має значний науково-технічний потенціал, великий людський інтелект. Маючи далекоглядну, гнучку енергетичну політику та стратегію, можна в недалекому майбутньому побудувати в Україні енергетику, яка відповідає світовим стандартам.

Необхідно знайти шляхи вирішення низки проблем в енергетиці: раціонального забезпечення країни ПЕР, стабільного енергозабезпечення всіх сторін життєдіяльності суспільства, значного підвищення рівня енергоефективності, зменшення впливу енергетики на довкілля. Все це забезпечить високі життєві стандарти для громадян України, для їхнього здорового і продуктивного життя в гармонії з природою [2].

Енергетична стратегія України — це система науково обґрунтованих тверджень про пріоритети довгострокової енергетичної політики України і механізми їх реалізації. Вона конкретизує основні напрями, цілі та завдання енергетичної політики України до 2030 р. з урахуванням тенденцій геополітичного, макроекономічного, соціального і науково-технічного розвитку країни, передбачає створення середовища і умов для їхнього досягнення.

Метою і найвищим пріоритетом Енергетичної стратегії України на період до 2030 р. є забезпечення максимального ефективного розвитку енергетики для підвищення якості життя населення країни до рівня кращих світових стандартів. У зв'язку з цим метою Енергетичної стратегії є визначення шляхів і створення умов для безпечного, надійного, ефективного та сталого функціонування енергетичного сектора [1]. Згідно з цим в Енергетичній стратегії виділяється низка пріоритетних проблем, які наведені на рисунку 1.

Рис. 1 – Пріоритетні проблеми в Енергетичній стратегії України

Зазначені цілі та пріоритети Енергетичної стратегії визначають, по суті, перехід енергетики України на прийняту в світі якісно нову модель розвитку — на шлях сталого розвитку з урахуванням інших сучасних тенденцій, перш за

все, глобалізації енергетичних процесів. Можливості, які надає Енергетична стратегія, відображені на рисунку 2 [2].

Строк, на який розробляється стратегія, значною мірою визначається інвестиційним періодом в енергетиці, але не просто цим періодом, а строком переходу на принципово нові технології, причому в такому обсязі, при якому істотно змінюються основні фонди енергетики. Цей період у розвинених країнах становить близько 20 років, і тому стратегії найчастіше розробляються саме на цей період. Враховуючи обмежені можливості економіки України, подібний період у нашій країні поки що буде довшим. Тому для нас доцільнішим є розроблення Енергетичної стратегії України до 2030 р [3].

Рис. 2 – Можливості, які надає Енергетична стратегія України

«Енергетична стратегія України на період до 2030 року» була прийнята 15 березня 2006 року [1]. В ній прогнозованим розвитком економіки держави до 2030 року визначено три періоди:

- До 2010 р. – період структурної перебудови інноваційного напрямку.
- 2011-2020 рр. – період випереджального розвитку традиційних

галузей сфери послуг в економіці України. У ці періоди формуються підвалини постіндустріального способу виробництва.

- У період 2021-2030 рр. прогнозується завершення переходу до постіндустріального суспільства з характерною зміною структури економіки.

Стратегічна мета другого періоду (2011–2015–2020 рр.) – формування єдиної промислової системи країни як органічної частини європейського простору, що використовує всі переваги своєї ресурсної бази, технологій, високорозвиненого інтелектуального потенціалу нації. Цей період визначається як інвестиційно-інноваційний і характеризується переходом на капіталомісткий шлях розвитку зі значними обсягами капіталовкладень у докорінну реконструкцію всіх галузей промисловості. При цьому передбачається широко використовувати накопичений потенціал ресурсів для інвестування [3].

Державне регулювання розвитку енергетики буде здійснюватися взаємопов'язаною ціною, податковою, митною, антимонопольною політикою та регулюванням природних монополій, раціональними інституційно-організаційними перетвореннями в енергетиці. Тому, розробка енергоефективних проектів на підприємствах України – це основний засіб досягнення стратегічної мети другого періоду.

Література:

6. *Енергетична стратегія України на період до 2030 року. Схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 15 березня 2006 р. № 145 – р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://search.ligazakon.ua].*

7. *Жовтянський В. А. Стратегія енергозбереження в Україні [Текст]: Аналітично-довідкові матеріали: У 2-х т. / ред. В. А. Жовтянський. Т. 1: Загальні засади енергозбереження / А. А. Долінський [и др.], 2008. – 510 с.*

8. *Жовтянський В. А. Стратегія енергозбереження в Україні [Текст]: Аналітично-довідкові матеріали: У 2-х т. / ред. В. А. Жовтянський. Т. 2: Механізми реалізації політики енергозбереження / М. І. Данилов [и др.], 2008. – 560 с.*

УДК 658.2

Н.В. Тур, студент
Полтавський національний технічний
університет імені Юрія Кондратюка

ЗАВДАННЯ ФОРМУВАННЯ ПОЛІТИКИ ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ В УКРАЇНІ

В останнє десятиліття обставини, пов'язані зі зростанням цін на енергоносії у світі, почали спонукати країни приділяти все більше уваги до вирішення енергетичних питань. Енергоефективність та енергозбереження є пріоритетними напрямками енергетичної політики більшості країн світу. Загострення невирішених проблем енергозбереження та енергоефективності в Україні має низку причин, серед яких особливо виділяються наступні:

- дефіцит і постійне зменшення природних ресурсів;
- питання енергетичної безпеки України;